

Mercè Pallarés, de 49 anys, treballa a Grupdem de Montmeló. Viu en parella a Barcelona

“El meu marit i jo vivim del meu sou”

Sant Celoni

E.M.

La Mercè Pallarés, de 49 anys i veïna de Barcelona, treballa a al centre Especial de Treball (CET) Grupdem de Montmeló, amb manipulats. Fa prop de nou anys que hi és i n'està contenta. “He treballat en empreses normals i no m'agrada”, diu Pallarés, que té reconeguda un 40% de discapacitat intel·lectual. “Les empreses normals moltes vegades tenen una persona discapacitada a la quan fan treballar molt, però sense pagar-li, perquè la posen en pràctiques. I encara que s'adonin que serveix, no la renoven amb un contracte de debò. Prefereixen agafar-ne una altra en pràctiques, i així van fent”. A ella li va passar i no vol repetir aquesta situació.

Pallarés explica que necessita treballar no només per sentir-se autònoma, sinó perquè li cal cobrar un sou, que en el cas dels CET acostuma a ser el salari mínim interprofessional, 641,40 euros. Ella viu en parella en un pis a Meridiana. Està

Mercè Pallarés, de 49 anys, al seu lloc de treball aquest dijous, a Grupdem, situat a Montmeló

casada des de fa 16 anys amb en Rafael, de 52 anys, que també té discapacitat psíquica. “El meu marit i jo ens vam conèixer en una

fiesta de Sant Joan”, explica. Ell, que treballa en una altra empresa i té un sou una mica superior, “fa dos o tres mesos que no cobra”. “Ara

vivim del meu sou. Gràcies a aquesta feina anem trampejant”. Per sort, explica, el pis on viuen és d'un familiar, i no han de pagar ni lloguer

ni hipoteca. “Però hi ha moltes despeses, el gas, l'aigua, l'electricitat, el menjar, etc.”.

Pallarés admet que se sent “afortunada” per tenir feina i està preocupada per les veus que alerten de retallades en centres com Grupdem. “Si no tenim llocs com aquest, el més segur és que ens costi moltíssim trobar feina. Ja li està pas-

“Hi ha gent aquí que no sap ni llegir ni comptar. Sense Grupdem quedaria desemparada”

sant a la gent que té molts estudis...”, diu Pallarés, que va cursar fins al primer curs d'FP de sanitària. Abans d'arribar a Grupdem va treballar durant un temps en un altre Centre Especial de Treball a Santa Perpètua (Vallès Occidental), que va tancar. “Vaig estar un any sense trobar feina”, quan encara no era època de crisi econòmica. Per sort, un monitor que coneixia de l'anterior centre, i que també treballava per Grupdem li va aconseguir una plaça. “Hi ha gent aquí que no sap ni comptar números ni llegir. Sense el lloc de treball que té quedaria molt desemparada”.

Eli Aro, de 31 anys, té feina a la Fundació Baix Montseny. Viu amb els pares a Sant Celoni

“Si em quedés a casa ploraria cada dia”

Montmeló

E.M.

L'Eli Aro, de 31 anys, i amb un 40% de discapacitat intel·lectual admet que si no treballés “estaria a casa plorant cada dia”. “Els que rebrien serien els meus pares”, amb els quals viu a Sant Celoni.

L'Eli va néixer “amb molts problemes”, recorda el seu pare, Benito Aro, petit empresari al municipi. “Ens van dir que la placenta s'havia quedat petita i que no li havia passat prou aliment per desenvolupar-se com calia”, explica. “A Sant Joan de Déu ja li van diagnosticar una discapacitat mental”. L'Eli va anar a l'escola ordinària, però “de seguida van veure que no podia seguir el ritme dels companys”. Va tenir problemes d'adaptació. “Però hem estat uns pares molt lluitadors i hem procurat fer tot el possible pel seu benestar”. Aro recorda que quan va acabar l'etapa educativa, i la seva filla va començar a aquedar-se a casa “es posava histèrica”. “Veia com els

Eli Aro, de 31 anys, dijous, amb el seu pare al passeig del Pertegàs de Sant Celoni on la Fundació fa serveis setmanals

seus germans petits (una noia que ara té 22 i un noi de 28) sempre estaven amb els amics i feien el que volien,

anaven d'aquí cap allà. Per a ella estar a casa com era com una presó. “Primer la vam portar a les activitats

d'Apadis, de les Franqueses, a les tardes, on va fer molts amics. Després va aconseguir feina a KH-7 Lloreda com a

arxivadora, on va estar tres anys. “Es va acabar el contracte i va tornar cap a casa. Se sentia com un ocell tancat en una gàbia. I vam tornar amb els problemes, encara més grans, perquè s'havia sentit rebutjada per l'entorn laboral. La gent, per molt que ens ho creiem, no som tan tolerants com ens pensem”, diu. Temps després, a través de l'Ajuntament de Sant Celoni, va saber de l'existència d'un

“M'agrada el que faig, la jardineria i rentar gots. Tot el que sigui feina m'està bé!”

lloc de treball a la Fundació Baix Montseny. Fa quatre anys i mig que hi treballa. “Em dedico a fer de jardineria i alguns dies rentem gots de les festes majors”. Admet que li agrada fer les dues coses: “tot el que sigui feina m'està bé!”. El seu pare creu que l'impacte de les retallades en els CET són “una mala jugada per a aquestes persones”. “Hi ha molta gent sense feina, i que econòmicament ho està passant molt malament, però aquests centres són socialment molt necessaris perquè la gent que atén és la més vulnerable”.